

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoE/34/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3212201415
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3212201415.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Oľgy Lichnerovej a JUDr. Ivety Anderlovej v exekučnej veci oprávneného mal. M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpený matkou K. C., bytom D. 6, K., proti povinnému Z. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. nad C., zastúpeného Mgr. B. B., advokátkou so sídlom v C. nad C., D. XXXX/X, o vymoženie výživného, o odvolaní povinného proti uzneseniu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 15. januára 2018, č.k. 5Er/273/2012-152, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie **p o t v r d z u j e** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie, doručený súdu dňa 27.12.2016 a doplnený dňa 11.09.2017. Výrokom II. zamietol návrh povinného na odklad exekúcie, doručený súdu dňa 07.11.2017. V odôvodnení uviedol, že súd poveril dňa 29.03.2012 súdnu exekútoriku Mgr. E. C. M. poverením č. XXXX XXXXXXXX * vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť dlh na výživnom vo výške 150,- eur za obdobie od 01.03.2012 do 31.03.2012 a bežného výživného vo výške 150,- eur od 01.04.2012 naďalej na základe žiadosti súdnej exekútoriky o udelenie poverenia, návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zo dňa 22.03.2012 a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Bánovce nad Bebravou - Rozsudok č. k. 4C/131/2009-163 zo dňa 15.12.2010 (ďalej "exekučný titul"). Dňa 27.12.2016 bol súdu doručený návrh povinného na zastavenie exekúcie, v ktorom uviedol, že podľa exekučného titulu t.j. rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4C/131/2009-163 zo dňa 15.12.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.1.2011 bol povinný na mal. syna M. C. prispievať výživným vo výške 150,- eur mesačne, a to vždy do 10. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky, teda povinnosť zaplatiť výživné vo výške 150,- eur na mal. syna M. mu prvýkrát vznikla za mesiac január 2011 a splatnosť výživného za tento mesiac nastala dňa 10.01.2011. Ďalej uviedol, že aj keď podľa exekučného titulu je výživné splatné vopred, treba pod tým rozumieť, že je splatné vopred do 10. dňa v danom mesiaci, za ktorý sa výživné platí a nie vopred o jeden celý mesiac. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 243h ods. 1 Exekučného poriadku v platnom znení; § 56 ods. 2, 57 ods. 1, § 80 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017. Po preskúmaní obsahu spisu dospel súd k záveru, že návrh povinného na zastavenie exekúcie nie je dôvodný. Exekučné konanie v danej veci sa začalo dňa 23.03.2012 podaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi na podklade exekučného titulu - Rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4C/131/2009-163 zo dňa 15.12.2010, v zmysle ktorého bol povinný zaviazaný prispievať na výživu mal. oprávneného sumou vo výške 150,- eur, a to vždy do 10. dňa každého mesiaca vopred k rukám matky. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11.01.2011. Povinný si svoju vyživovaciu povinnosť dobrovoľne neplnil v lehote splatnosti určenej rozsudkom (exekučným titulom), a preto sa exekučné konanie začalo dôvodne a zákonne. Splatnosť výživného je podľa exekučného titulu desiateho dňa v mesiaci, pričom výživné sa platí vopred. Povinný mal uhradiť výživné za mesiac marec najneskôr do 10.02.2012 a výživné za mesiac apríl najneskôr do 10.03.2012. Tieto však uhradil až dňa 26.03.2012 a

dňa 20.04.2012, teda zjavne po lehote splatnosti a zároveň až po začatí exekučného konania a exekúcie, keď oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 23.03.2012 a exekútor bol poverený vykonaním exekúcie dňa 29.03.2012. Exekučné konanie a exekúcia sa tak v celom rozsahu začali dôvodne a ďalej bola exekúcia dôvodne aj vedená. Dňa 10.05.2012 povinný uhradil výživné v sume 150,- eur, pričom toto je výživným za máj 2012. Výživné za mesiac máj však bolo splatné dňa 10.04.2012 a nie 10.05.2012, a preto bolo uhradené po lehote splatnosti. Rovnako po lehote splatnosti boli zo strany povinného uhradené aj ďalšie dve platby výživného, uhradené dňa 13.06.2012 a dňa 16.07.2012, ktoré mali byť ako výživné za mesiace jún a júl 2012 uhradené povinným najneskôr do 10.05.2012 (za jún) a do 10.06.2012 (za júl). Súd sa nestotožňuje s výkladom povinného, že pokiaľ mal podľa rozsudku platiť výživné do 10. dňa každého mesiaca vopred, tak ho mal platiť do 10. dňa daného mesiaca, čím by bolo napr. výživné na mesiac máj 2012 splatné 10.05.2012. Ak by výživné bolo splatné tak, ako tvrdí povinný, bola by namieste formulácia bez slova „vopred“, prípadne formulácia „do 10. dňa toho - ktorého mesiaca“, resp. iná, významovo rovnaká formulácia. Pokiaľ by bolo výživné splatné pozadu, tak by bola namieste formulácia „do 10. dňa nasledujúceho mesiaca“, resp. iná, významovo rovnaká formulácia. Ak je však výživné splatné „do 10. dňa každého mesiaca vopred“, tak je logicky splatné tak, že na konkrétny mesiac je splatné mesiac predtým, teda na máj 2012 do 10.04.2012. Ide o tri prípady možnosti splatnosti výživného (vopred, v danom mesiaci, mesačne pozadu) a iný logický výklad výroku daného rozsudku nie je vzhľadom na tri možnosti splatnosti namieste. Ak by mal byť správny výklad povinného, tak potom výživné napr. za mesiac máj 2012, uhradené dňa 10.05.2012, nie je vo vzťahu k mesiacu máj 2012 uhradené vopred, pretože 9 dní mesiaca máj už uplynulo. Súd prvej inštancie preto zotrval na výklade splatnosti výživného uvedeného v exekučnom titule. Okrem toho aj v prípade, že by súd akceptoval výklad povinného, tak aj v tom prípade sa exekučné konanie začalo dôvodne, pretože povinný bol v čase podania návrhu na vykonanie exekúcie v omeškaní minimálne s výživným za mesiac marec 2012 a v dôsledku tohto omeškania bol dôvodný návrh aj pre vymáhanie bežného výživného do budúcnosti, keďže nič nenasvedčovalo tomu, že si povinný bude dobrovoľne plniť svoju vyživovaciu povinnosť. To, že v čase rozhodovania súdu o námietkach by mal povinný podľa jeho mienky (v nadväznosti na jeho výklad splatnosti výživného) uhradené dovtedy všetko dlžné a aj bežné výživné, nebolo a nie je dôvodom na zastavenie exekúcie, pretože táto mohla byť ďalej vedená aj pre bežné výživné splatné v budúcnosti a zastavená pre ne iba v prípade odôvodneného predpokladu, že si povinný bude riadne plniť vyživovaciu povinnosť, čo si však povinný neplnil, keď podľa výkladu splatnosti súdom bol stále v omeškaní s úhradou minimálne jedného mesačného výživného a aj v prípade akceptácie jeho výkladu splatnosti výživného bol v omeškaní s výživným už za mesiace jún a júl 2012, keď tieto uhradil 13.06.2012 a 16.07.2012 a nie do 10. dňa v mesiaci. Z uvedených dôvodov tak exekúcia nemohla a nemala byť zastavená už v roku 2012 a viedla sa zákonne. Exekúcia sa začala pre dlh na výživnom vo výške 150,- eur za mesiac marec 2012 a pre bežné výživné od apríla 2012. V ďalšom priebehu bola pre dlh za mesiac marec 2012 a pre výživné za mesiac apríl 2012 zastavená a ďalej vedená už len pre bežné výživné. Z platieb, preukazovaných povinným je zrejmé, že povinný si vyživovaciu povinnosť neplnil v lehote splatnosti v zmysle rozsudku (a to ani podľa ním vykladanej splatnosti), pričom z Rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 3T/107/2015-244 zo dňa 21.09.2016 súd zistil, že povinný bol podľa § 285 písm. f) Trestného poriadku s poukazom na § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona oslobodený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že si svoju vyživovaciu povinnosť v zmysle rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4C/131/2009-163 zo dňa 15.2.2016 voči oprávnenému úmyselne neplnil pravidelne v období od 10.03.2015 do rozhodnutia súdu a v sledovanom období mu tak vznikol celkový dlh na výživnom vo výške 600,- eur, pretože zanikla trestnosť činu. Aj z tohto rozsudku je zrejmé, že povinný si riadne výživné neplnil a spod obžaloby bol oslobodený v dôsledku toho, že si až dodatočne splnil svoju vyživovaciu povinnosť, a to bezprostredne pred pojednávaním a teda aj v septembri 2016 bola exekúcia pre vymáhanie bežného výživného vedená dôvodne. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 31P/68/2016-349 zo dňa 06.06.2017 súd znížil vyživovaciu povinnosť povinného na oprávneného v tomto exekučnom konaní zo sumy 150,- eur na sumu 50,- eur mesačne za obdobie od 05.02.2016 do 31.05.2016 a za obdobie od 01.06.2016 do budúcnosti na zákonné minimum. Rozsudok doposiaľ nenadobudol právoplatnosť, no je v zmysle Civilného mimosporového poriadku predbežne vykonateľný. Predmetný rozsudok je tzv. zmenovým rozsudkom a nie novým rozhodnutím o výživnom a teda nie je ďalším samostatným exekučným titulom, a preto neobstojí názor povinného, že Rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4C/131/2009 - 163 je v dôsledku jeho zmeny nespôsobilým exekučným titulom, ktorý nie je vykonateľný. Tento výklad pritom vyplýva aj z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23CoE/411/2014-122. Súdna exekútorka tak môže aj ďalej pokračovať vo vymáhaní bežného výživného na podklade uvedeného rozsudku, avšak vo výške v spojení so zmenovým rozsudkom.

Povinný je od 05.02.2016 povinný uhrádzať výživné nižšie, než 150,- eur mesačne, a preto je súdna exekútorka povinná a oprávnená pokračovať v exekúcii pre vymáhanie nižšieho bežného výživného a v nadväznosti na zmenu výživné zohľadniť od jej účinnosti nielen výšku zmeneného výživného ale aj úhrady povinného od účinnosti zmeny výživného. Na tento účel sú však účastníci povinní predložiť jej zmenový rozsudok a doklady o jeho doručení. Exekútorka síce vyčísluje vo svojich listinách dlh, no v skutočnosti je vyčíslované neuhradené bežné výživné od začatia exekúcie, ktoré povinný do dňa vyčíslenia exekútorkou neuhradil. Zmena výšky výživného a tým aj iná výsledná suma prípadného nedoplatku, resp. nulový nedoplatok nie sú však dôvodom na zastavenie exekúcie, keďže zmenový rozsudok nie je novým exekučným titulom a exekúcia sa vykonáva len pre vymoženie bežného výživného a v tomto prípade by bolo možné exekúciu zastaviť iba v prípade, že možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Keďže povinný si dobrovoľne a v súlade s exekučným titulom neplnil vyživovaciu povinnosť včas už v roku 2012, následne ani do septembra 2016, čo je súdu známe z trestného konania 3T/107/2015, a neplnil si ju ani v súlade so zmenovým rozsudkom, keď ani minimálne výživné neuhrádzal včas, t. j. do 10. dňa v mesiaci vopred tak, ako splatnosť posudzuje súd v tomto konaní, nie je možné zastaviť exekúciu ani pre bežné výživné, keďže u povinného nie je predpoklad, že si ju bude plniť dobrovoľne. Povinný si vyživovaciu povinnosť neplnil v lehote splatnosti minimálne od roku 2012 a výživné uhrádzal oneskorene. Súd neakceptuje výklad splatnosti výživného prezentovaný povinným, no ak by to tak čo len teoreticky malo byť, tak ani v tom prípade si povinný neplní vyživovaciu povinnosť včas, keď podľa jeho výkladu splatnosti a ním predložených dokladov hradil výživné za apríl 2017 dňa 05.09.2017, výživné za jún 2017 dňa 15.06.2017 a výživné za máj 2017 dňa 02.06.2017. Pokiaľ by aj povinný nemal ku dňu rozhodnutia súdu v súvislosti so zmenovým rozhodnutím o výživnom dlh na výživnom, nie je to dôvod na zastavenie exekúcie v časti dlžného výživného, keďže k jeho úhrade došlo až v priebehu exekučného konania a dôvod na zastavenie exekúcie by bol daný iba v prípade, ak by k zániku práva priznaného exekučným titulom došlo mimo exekučného konania, t. j. skôr, než sa začalo. Ustanovenie § 80 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017 umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekúciu zrážkami zo mzdy povinného, ak sú súčasne splnené nasledovné predpoklady: exekúcia sa vykonáva pre bežné výživné (to znamená, že všetky nedoplatky povinného boli vyrovnané buď dobrovoľne, alebo exekučne), zastavenie exekúcie navrhne povinný a zároveň existujú predpoklady, že povinný bude výživné naďalej plniť dobrovoľne. Na to, aby súd mohol (nie musel) vyhovieť návrhu na zastavenie exekúcie vedenej na bežné výživné zrážkami zo mzdy, je potrebné, aby zastavenie exekúcie navrhol povinný, ktorý je zároveň povinný preukázať, že všetky nedoplatky týkajúce sa zmeškaného výživného uhradil, t.j. exekúcia sa vykonáva už len pre bežné výživné a zároveň existujú predpoklady, že povinný bude výživné naďalej plniť dobrovoľne. Pri zisťovaní, či bola splnená podmienka uvedená v § 80 Exekučného poriadku, ktorou je existencia skutočností opodstatňujúcich záver, že povinný bude výživné naďalej plniť dobrovoľne, musí vziať súd do úvahy správanie sa povinného a zohľadniť, z akého dôvodu sa povinný pôvodne omeškal s plnením vyživovacej povinnosti, ako aktívne sa v rámci svojich možností postavil k splateniu zmeškaného výživného a ako si ďalej plnil bežné výživné a napokon sa môže prihladiť aj na stanovisko oprávneného (jeho zákonného zástupcu). Súd má za preukázané, že povinný počas výkonu exekúcie neuhrádzal výživné vždy v určenom termíne splatnosti, t.j. do 10. dňa mesiaca vopred a teda si túto povinnosť neplnil včas, a to v jednotlivých mesiacoch až 5 - ročného obdobia (marec 2012 - jún 2017). Exekučný súd vzhľadom na uvedené zastáva názor, že v danom prípade existuje dôvodná obava, či povinný bude naďalej plniť výživné dobrovoľne a včas, a preto je dôvodné pokračovať vo výkone exekúcie. Keďže exekučný titul, ktorý bol podkladom na vykonanie exekúcie, je aj naďalej, hoc so menovým rozhodnutím, spôsobilým exekučným titulom, súd nezistil žiaden dôvod na zastavenie exekúcie a exekúciu pre bežné výživné nemožno zastaviť vzhľadom na to, že nie je dôvodný predpoklad, že si povinný bude plniť riadne a včas svoju vyživovaciu povinnosť, súd návrh povinného na zastavenie exekúcie zamietol. Skutočnosť, že povinný má iné vyživovacie povinnosť, ako si ich plní a v akej sú výške, nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k vymáhaniu výživného v tomto konaní. Povinný podaním doručeným súdu dňa 07.11.2017 požiadal o odklad exekúcie z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená z dôvodu úhrady dlhu na výživnom a riadneho platenia bežného výživného. So záverom povinného sa súd nestotožňuje, pretože o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie rozhoduje po predchádzajúcom preverení stavu exekúcie, z ktorého vyplýva, že povinný si vyživovaciu povinnosť neplní včas, t.j. do 10. dňa toho ktorého mesiaca vopred, teda dôvod na zastavenie exekúcie v časti bežného výživného tu v danom čase nie je a exekúcia sa vedie dôvodne. Pre dlh na výživnom, ktorý vznikol z titulu neuhrádzaného bežného výživného počas exekúcie nie je možné exekúciu zastaviť ani v prípade, že by bol počas exekúcie uhradený, ale tieto platby je povinný zohľadniť exekútor pri vymáhaní dlžnej sumy. Samotné podanie návrhu povinného na zastavenie exekúcie ešte nezakladá predpoklad, že exekúcia bude zastavená, a že je tu dôvod pre povolenie odkladu podľa

§ 56 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.03.2017, podľa ktorého aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená. Exekúcia sa začala dôvodne, nakoľko sa povinný dostal so svojou pohľadávkou do omeškania, oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie a exekúcia sa naďalej vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie návrh povinného na odklad exekúcie ako nedôvodný zamietol.

2. Proti tomuto uzneseniu vo výroku I. o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie podal v zákonnej lehote odvolanie povinný. Uviedol, že v uvedenej časti je napadnuté rozhodnutie nesprávne a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Mal za to, že súd prvej inštancie posudzuje splatnosť výživného do 10. dňa každého mesiaca vopred nesprávne. Mal za to, že z ustanovenia § 76 ods. 1 Zákona o rodine, výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac vopred. Jeho zmyslom je zabezpečiť oprávnenému prostriedky na živobytie v danom mesiaci, preto nie je žiaduce, aby oprávnený úveroval povinného, ktorý by mu až v budúcom mesiaci jeho platbu kompenzoval (v takom prípade by bolo výživné zročné pozadu). Taktiež nie je žiaduce, aby oprávnený disponoval finančnými prostriedkami z titulu vyživovacej povinnosti na daný mesiac už v predchádzajúcom mesiaci, čo by vlastne mohlo mať za dôsledok, že v danom mesiaci už peniazmi nebude disponovať z dôvodu, že ich minie v predchádzajúcom mesiaci. V rozhodnutiach o vyživovacej povinnosti súdy určujú posledný deň lehoty splatnosti vyživovacej povinnosti, do ktorého je vždy v danom mesiaci potrebné výživné zaplatiť vopred na daný mesiac, pričom deň splatnosti výživného by mal byť v danom mesiaci čo najskorší tak, aby oprávnený stihol svoje potreby v predstihu uspokojiť. Mal za to, že ak je teda povinnosť výživného stanovená do 10. dňa mesiaca vopred (dopredu), výživné na príslušný kalendárny mesiac je potrebné zaplatiť najneskôr do 10 dňa tohto mesiaca. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/604/2014 zo dňa 11.03.2015, uznesenie sp. zn. 15 CoE/99/2012 zo dňa 18.07.2012 a komentár k zákonu o rodine od JUDr. C. S., PhD, 1 vydanie 2011. Doplnil tiež, že k rovnakému výkladu splatnosti vyživovacej povinnosti dospel aj Okresný súd Bánovce nad Bebravou v trestnej veci vedenej voči povinnému pre prečin zanedbania povinnej výživy, pretože inak by ho nemohol spod obžaloby oslobodiť. Povinný vychádzajúc z jeho výkladu splatnosti výživného pripustil, že za mesiac marec 2012 bol v omeškaní s platením výživného, keď výživné zaplatil dňa 26.03.2012, a teda v čase doručenia poverenia na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke bolo už výživné splatené. Poukázal tiež na to, že pri mesiacoch jún a júl išlo len o niekoľko dňové meškanie. Mal za to, že za daného stavu, nakoľko bolo výživné zaplatené v plnom rozsahu nebolo možné pokračovať v exekúcii pre bežné výživné. Pripustil, že v rokoch 2014, 2015 a 2016 mal problémy s platením vyživovacej povinnosti v dôsledku útlmu svojej podnikateľskej činnosti. Doplnil, že platenie svojej vyživovacej povinnosti zabezpečil aj keď bol vo výkone trestu odňatia slobody, a to prostredníctvom svojich príbuzných. V niektorých mesiacoch vznikol na výživnom preplatok. Za obdobie od 05.02.2016 do marca 2017 (dokedy bolo výživné platené vo výške 150,- Eur mesačne) eviduje voči oprávnenému preplatok na výživnom vo výške cca viac než 1.600,- Eur. Považuje za nespravodlivé, že súd na túto skutočnosť neprihliadol a dospel k záveru, že nie je možné u povinného predpokladať, že výživné bude platiť ďalej dobrovoľne. Na tento záver súdu by podľa povinného malo byť rozhodujúce obdobie nasledujúce po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, nakoľko od tohto obdobia nebol v omeškaní ani s jednou platbou výživného. Ďalej uviedol, že pôvodný rozsudok o výživnom nadobudol právoplatnosť dňa 11.01.2012, teda rozhodným pre platenie výživného na základe úpravy súdom by mal byť tento deň právoplatnosti rozhodnutia. Mal za to, že treba vychádzať z toho, že predmetný exekučný titul sa jednoznačne vzťahuje len na výživné zročné počnúc od jeho právoplatnosti, t. j. od 11.01.2012 a na jeho základe potom nemožno vymáhať akékoľvek predchádzajúce výživné, na ktoré má dieťa zákonný nárok. Len na platby výživného splatného po 11.01.2012 možno vzťahovať právo exekučného vymáhania z predmetného rozsudku o výživnom pre prípad, že neboli povinným zaplatené. Vzhľadom na uvedené dôvody má povinný za to, že exekučné konanie sa vedie nedôvodne a trvá na tom, aby súd predmetnú exekúciu pre vymoženie dlžného aj bežného výživného zastavil. Bol ďalej toho názoru, že skutočnosť, že súdna exekútorka neupustila od exekúcie ani nepredložila vec súdu na zastavenie exekúcie, hoci dôvody na zastavenie exekúcie existovali a existujú, je za predpokladu zastavenia exekúcie, dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov exekúcie súdnej exekútorke. Navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že exekúciu o vymoženie dlžného ako aj bežného výživného zastavil a trovy súdnej exekútorke nepriznal.

3. Zákonný zástupca oprávneného v písomnom vyjadrení k odvolaniu povinného uviedol, že aj v prípade výpočte výživného zo sumy vyživovacej povinnosti 150,- Eur mesačne v zmysle pôvodného rozsudku o výživnom, t. j. Rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 4C/131/2009-163

zo dňa 15.12.2010, nikdy nedošlo k takému skutkovému stavu, že by došlo k preplatku na výživnom. Za irelevantné považuje tvrdenia povinného, že za obdobie od 05.02.2016 do marca 2017 eviduje preplatok na výživnom vo výške 1.600,- Eur, nakoľko výška uhradeného výživného na maloletého ani nepostačovala na náklady o jeho starostlivosť, nakoľko ide o dieťa zdravotne ťažko postihnuté. Poukázal na ustanovenie § 78 ods. 2 zákona o rodine, t. j. spotrebované výživné sa nevracia. Doplnila, že dňa 27.09.2017 osobne doručil súdu vyjadrenie súčasťou ktorého bol aj vyšpecifikovaný rozsah dlhu na výživnom spolu s dokladmi z banky od 01/2017 do 09/2017, kde sa nachádza predmetná platba výživného za mesiac apríl v sume 150,- Eur zo dňa 19.04.2017 a taktiež platba výživného zo dňa 05.09.2017 v sume 18,- Eur. Povinný mal k dispozícii údaje z banky a svojimi tvrdeniami len zbytočne súd zavádza.

4. Krajský súd preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379, § 380 ods. 1, Civilného sporového poriadku (zákon č. 160/2015 Z. z.), ďalej len CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

5. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie na tom právnom základe, že nezistil také dôvody, ktoré by umožnili zastaviť exekúciu na výživné vedenú voči povinnému, keď mal za to, že nie je dôvodný predpoklad, že si povinný bude riadne a včas plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

6. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého uznesenia v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam povinného uvádza nasledovné:

7. Podľa § 76 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“), výživné sa platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu.

8. Povinný vo svojom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posudzoval splatnosť výživného určeného podľa exekučného titulu do 10. dňa každého mesiaca vopred, pričom mal za to, že ak je výživné stanovené do 10. dňa mesiaca vopred, výživné na príslušný kalendárny mesiac je potrebné zaplatiť najneskôr do 10. dňa tohto mesiaca. Odvolací súd s uvedeným posúdením splatnosti výživného povinným nesúhlasí.

9. Odvolací súd k uvedenému uvádza, že prvým mesiacom, na ktorý bude výživné povinný platiť v pravidelnej dávke bude mesiac, ktorý nasleduje mesiacu, v ktorom mu bol doručený rozsudok odsudzujúci na plnenie vyživovacej povinnosti v pravidelných sa opakujúcich dávkach. Čo sa týka výživného za mesiace nasledujúce mesiacu, v ktorom bol povinnému doručený rozsudok, treba vychádzať z toho, že v tejto časti rozsudok zaväzuje na dávky splatné v budúcnosti. Preto treba aplikovať § 217 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak ide o opakujúce sa dávky, možno uložiť povinnosť i na plnenie dávok, ktoré sa stanú zročnými len v budúcnosti. Splatnosť dávok (súm) výživného treba tak určiť do budúcnosti. Splatnosť týchto dávok musí byť určená s ohľadom na hmotnoprávnu úpravu, predovšetkým na vyššie citované ustanovenie § 76 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého sa výživné platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy za mesiac dopredu. Zmyslom tohto ustanovenia je, aby bolo výživné poskytnuté už v čase pred skutočným vznikom potreby poskytnutia výživy. V prípade určenia splatnosti dávok (súm) výživného, preto treba výživné na príslušný kalendárny mesiac zaplatiť do konca predchádzajúceho kalendárneho mesiaca, resp. do niektorého iného dňa predchádzajúceho mesiaca alebo mesiaca, na ktorý sa suma výživného poskytuje, a to v závislosti od výroku rozhodnutia súdu o platení výživného. V danom prípade, ak je vyživovacia povinnosť určená súdom do 10. dňa každého mesiaca vopred, uvedené znamená, že výživné za určitý mesiac treba zaplatiť do 10. dňa predchádzajúceho mesiaca. Súd prvej inštancie preto v predmetnej veci správne posúdil splatnosť vyživovacej povinnosti povinného.

10. Podľa § 243h ods. 1 veta prvá Exekučného poriadku, ak tento zákon v § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 01.04.2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31.03.2017.

11. Podľa § 80 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, na návrh povinného môže súd zastaviť exekúciu zrážkami zo mzdy (§ 57 ods. 2), ak sa zrážky vykonávajú už len na bežné výživné a možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne. Proti tomuto rozhodnutiu je odvolanie prípustné.

12. Exekučný poriadok, popri existencii dôvodov na zastavenie exekúcie vo vyššie uvedenom ustanovení § 80 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 upravuje aj možnosť súdu zastaviť exekúciu na návrh povinného, hoci pohľadávka oprávneného nebola celá uspokojená za kumulatívneho splnenia troch podmienok podľa tohto ustanovenia, a to návrhu povinného na zastavenie exekúcie, ide o exekúciu na bežnom výživnom (nie však na nedoplatkoch na výživnom) a zároveň možno predpokladať, že povinný bude výživné plniť ďalej dobrovoľne.

13. Odvolací súd z obsahu súdneho spisu zistil, že proti povinnému je vedená exekúcia č. EX124/12 na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č. k. 4C/131/2009-163. Exekúcia sa vedie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť dlh na výživnom vo výške 150,- Eur za obdobie od 01.03.2012 do 31.03.2012 (t. j. na nedoplatkoch výživnom) a bežnom výživnom vo výške 150,- Eur od 01.04.2012 naďalej. Rozsudkom Okresného súdu Trenčín č. k. 31P/68/2016-349 zo dňa 06.06.2017 bola síce znížená vyživovacia povinnosť povinného, vo vzťahu však predchádzajúcemu rozsudku ide o tzv. zmenový rozsudok a nie nové rozhodnutie o výživnom, ktoré by bolo samostatným exekučným titulom, ako správne uviedol aj súd prvej inštancie.

14. Ako uvádza odvolací súd vyššie, zastaviť exekúciu podľa § 80 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 môže súd len v prípade, ak je vedená exekúcia na bežnom výživnom (a nie teda na nedoplatkoch na výživnom). V danej veci tak nebola splnená jedna z kumulatívnych podmienok, keďže je voči povinnému vedená aj exekúcia na zameškané výživné, a preto nie je ani možné rozhodnúť o zastavení exekúcie podľa § 80 v spojení s § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017. Odvolací súd má ďalej za to, že súd prvej inštancie tiež správne posúdil, že existuje dôvodná obava, či povinný bude naďalej plniť vyživovaciu povinnosť dobrovoľne a včas, a teda nie je splnená ani táto podmienka podľa § 80 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017, a to s poukazom na to, že povinný v minulosti neuhrádzal riadne a včas výživné tak ako to bolo preukázané aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Zároveň je namieste tiež konštatovať, že aj keby povinný od svojho prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody plnil riadne a včas výživné, vzhľadom na jeho neplnenie si tejto povinnosti v minulosti, nie je v súčasnosti, a to aj s prihliadnutím na čas odkedy povinný údajne plní vyživovaciu povinnosť riadne a včas, možné z určitosťou predpokladať, či povinný bude svoje vyživovacie povinnosti plniť v budúcnosti v zmysle príslušného rozhodnutia súdu.

15. Odvolací súd preto vzhľadom na uvedené uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).